

นวนิยายไทย

เงาโสก • ชวงคี ฉายะจินดา

ลงพิมพ์ในนิตยสารเดลินิวส์วันจันทร์ พ.ศ. ๒๕๑๗-๒๕๑๘

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์โชคชัยเทคโนโลยี, พ.ศ. ๒๕๑๘

พิมพ์ครั้งที่ ๒-๓ : สำนักพิมพ์ร่วมสาส์น, มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๙, พ.ศ. ๒๕๓๖

พิมพ์ครั้งที่ ๔ : สำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม, พ.ศ. ๒๕๔๒

พิมพ์ครั้งที่ ๕ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

พิมพ์ครั้งที่ ๖ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : พิชากรณ ฤชพงษ์พันธ์

ราคา : ๓๐๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ชวงคี ฉายะจินดา.

เงาโสก.-กรุงเทพฯ : อักษรโสกณ., ๒๕๖๑.

๔๖๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-658-9

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสกณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชณ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณษา เสตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสกณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

นานมาแล้ว เราเคยได้ยินคำพูดที่ว่า ‘คนดีนั้นอยู่ที่ไหนก็ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้’ นั้นช่างอยากให้เราทำตัวเป็นคนดี

การจะเป็น ‘คนดี’ นั้นได้ก็ต้องทำ ‘ความดี’ มีปัญหาต่อไปว่า แล้วอะไรเล่าที่เราทำแล้วจึงเรียกสิ่งนั้นว่า ‘ดี’

ไม่ต้องยกตัวอย่างอย่างนี้หรือ เพราะนั่นเป็นเพียงการกระทำต่าง ๆ อันเกิดจากจิตใจที่มีศีลธรรม เมื่อใจมีศีลธรรมย่อมสั่งให้เราคิดดี ทำดี เป็น ‘ดี’ อันเกิดจากศีลธรรมซึ่งไม่สร้างความสะดวกร้อนให้แก่ผู้อื่น เช่นนี้ มิได้กล่าวเกินจริง เพียงแต่กล่าวความจริงที่ประจักษ์มาช้านาน

‘การให้’ นั้นเป็นอีกหนึ่งการทำความดี หมายถึง การรู้จักจะเป็นผู้ให้ ให้ ความเอื้อเฟื้อ ความเมตตา ความกรุณา... ดังเช่น ปิยฉัตร อัทธยา มอบให้แก่ บุคคลรอบข้าง

ให้ทั้งคนที่รัก คนที่ชิงชัง

ด้วยความดีอันเกิดจากธรรมนั่นเอง ได้ส่งผลให้ชีวิตของเธอเป็นสุข ทั้งกาย และใจ

ท่านอาจแย้งว่าที่ยกมากล่าวนั้นคือนวนิยาย นั่นคือเรื่องแต่งในโลกแห่ง ความจริง ผลแห่งการทำความดีอาจไม่เป็นเช่นเรื่องราวในนวนิยาย หากเช่นนั้น เราจะไม่แย้งตอบท่าน แต่จะขอกล่าวว่า อย่างน้อยใจของเราและท่านก็จะมี ความสุข

เป็นความสุขอันเกิดจากใจที่มีธรรม

หาก ‘ความสุขอยู่ที่การให้’ เช่นนั้นแล้ว ‘การได้รับ’ อันเป็นผลพวงจาก การให้ของเราก็น่าจะมีความสุขเช่นกัน

เวาเอโสภ

ชูวงศ์ ฉายะจินดา

๑

ยามเย็น ตะวันรอนจวนจะลับยอดไม้ ทอรัศมีเรือเรือเป็นสีหรรดालทองอร่ามไปทั่วบริเวณสนามด้านหลังตึกของบ้าน ‘มหัทธเวศม์’ ไม่มีไม้ดอกเป็นพุ่มเล็กกอน้อยให้เห็นอยู่ในบริเวณนี้ ด้วยเหตุที่ท่านผู้เป็นประมุขของบ้านได้สงวนที่ว่างทางด้านหลังนี้ไว้สำหรับไม้ใหญ่ยืนต้นโดยเฉพาะ ดังนั้นโดยรอบปริมณฑลเท่าที่สายตาสายแลไปถึงจึงปรากฏแต่สีเขียวขจีครึ้มทมะมืนอยู่ทั่วไป แม้แต่โคกระย้าต้นย้อมที่ปลูกอยู่โดดเด่นแทนต้นปีบเก่าแก่ ซึ่งเพิ่งโค่นไปด้วยแรงพายุลใหญ่เมื่อสองสามปีก่อน ก็ยังมีได้ผลิดอกสีแดงฉานของมันให้เกิดสีสันดูฉาด แต่งแต่บริเวณที่กล่าวถึงนี้ให้เป็นที่ขึ้นตาแก่หนุ่มสาววัยรุ่นคนหนึ่งซึ่งได้อาศัยพื้นหญ้าเขียวขจี ฦ โคนต้นของมันเป็นที่นั่งพักผ่อน สันทนากันอย่างเพลิดเพลินนั้นเลย

“อ้าวดูโคกนี้ ศรีไสววิไลตา

อยู่หว่างกลางพนา เป็นสง่าแห่งแนวไพร...”

น้ำเสียงอันหวานระรื่นของเด็กสาวสวย ผู้ซึ่งกำลังเฝื่อนเอยกาพย์พระราช-นิพนธ์บทหนึ่ง ในพระนลคำฉันท์หยุดชะงักลงเพียงนั้น ครั้นแล้วก็ส่งเสียงหัวเราะคิก ๆ ดังขึ้นแทน เด็กหนุ่มผู้นอนฟังพาบเท้าค้างอยู่ใกล้ ๆ จึงทักขึ้น

“อ้าว ทำไมไม่ว่าต่อไปละ วิ ผมชอบฟังเสียงวิ เพราะออก”

“อ้อ ไม่เอานี่” วิยะดา หิรัญวัตถุ เอียงคองน้อย ๆ แก้มแดงด้วยความกระดาก “คุณมนจะได้คอยหัวเราะเยาะเวลาท้องผิมนะซี เขารู้เท่าหรอก”

“พุทไธ้” เด็กหนุ่มผู้ถูกเรียก ‘คุณมน’ หรือมนไท มหัทธธาดา อุทานพลางหัวเราะเสียงดัง และในขณะที่หัวเราะที่ค้างของเขาก็ปรากฏเป็นรอยผ้า เพิ่ม

ความน่าดูให้แก่ใบหน้าคนสนั่นนั้นไม่น้อย เขากล่าวสับสนไปว่า “เห็นผมเป็นคนชี้หัว-
เราะเยาะคนไปแล้วรอะ เรื่องอะไรผมจึงจะไปหัวเราะเยาะวิ ในเมื่อวิสามารถท่องได้
ทั้งๆ ยังเรียนไม่ถึง ส่วนผมซิที่ทั้งๆ ที่กำลังเรียนอยู่เองก็ยังไม่ท่องได้เลย”

“อย่ามาถ่อมตัวหน่อยเลยคะ ถ้าคุณมนท่องไม่ได้ แล้วจะไปจำมาจาก
ใคร?” วิยะดาค้อนขวับยับันตาฉ่ำปานจะหยดด้วยความถูกใจในถ้อยคำที่เปรียบ
เสมือนคำเยินยอของอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งถึงหากจะเป็นจริงที่ดู ‘สาว’ เกินวัยสิบห้า
สิบหกของหล่อนอยู่สักหน่อย แต่กระนั้นก็น่ามองดูไม่เป็นที่ขัดตาด้วยเหตุที่เจ้าของ
จริตนั้นเป็นเด็กสาวที่เปล่งปลั่งน่ารักเหลือเกินอย่างวิยะดาคนนี้

“ค้อนอีกแล้ว?” มนไต่หัวเราะอีก ดวงตาสีเข้มของเขาฉายประกายวาว
อย่างขบขัน “นั่งคุยกันประเดี๋ยวเดียวแหละ ผมถูกวิค้อนไม่รู้กี่วงแล้ว นี่แหละน้ำ
...ถือว่าตาหวานเลยค้อนได้ค้อนเอา”

“อาไร วิณะรีคะ ตาหวาน? อย่ามาพูดดีเลย ใครๆ ก็ว่าทั้งนั้นว่าวิณะรีวิ
สู้ย้าววรรณก็ได้” หล่อนเอ่ยนาม ‘วิภาวรรณ’ น้องสาวขึ้นมาเทียบ ด้วยความ
หวังว่าจะได้ยื่นคำคัดค้านของเด็กหนุ่ม แต่แล้วก็ผิดหวังเมื่อมนไต่พูดลุกขึ้นนั่ง ไข้
ปลายมือเขยคางงอนของเจ้าหล่อนให้เงยขึ้น และแสร์งยื่นหน้าเข้ามามองอย่าง
พิลึกพิลเคระหะ

“ไหน นี่นะหรือคนชี้หัว? อ้อม ชีหัวจริงๆ นะแหละ ดูซิ ลูกตาริก็ขม ช้ำ
จมูกก็...” เขาพูดยังไม่ทันจบ เด็กสาวก็ปัดมือเขาออกจากคาง สะบัดหน้าไปทาง
อื่นอย่างแสนงอน

“เขี้ยวจ้ง มีอย่างหรือคนตาขม?”

“อ้าว ก็เวลาชมว่าตาหวาน อยากไม่เชื่อทำไมล่ะ?”

“ขมก็ไม่ขม หวานก็ไม่หวาน ไม่มีรสอะไรทั้งนั้นแหละ” ตอบสะบัดหาง
เสียงอย่างกระเจ้ากระจอด

“อ้อ งั้นแปลว่าตาจิตนะซี ไม่มีรสอะไรทั้งนั้น” เขายั่วต้อไปแล้วก็รีบ
เบี่ยงตัวหลบอย่างว่องไวเมื่อเห็นเพื่อนหญิงเงือกำปั่นขึ้นสุดแขน “โอ๊ะ อย่าเล่น
ประทุษร้ายร่างกายกันบ่อยนักซี เตียวผมช้ำในกลายเป็นที่บีไปเอกเซอร์ย์ เจอจุด
ที่ปอด เลยอดไปนอกละ จะว่ายังไง”

คำพูดของเขามีผลชะงัดเกินคาด วิยะดาหน้าเผือด ลดกำปั้นลงทันทีและขณะเดียวกัน ในดวงตากลมโตสีน้ำตาลเข้มของหล่อน ก็วาวรินขึ้นด้วยหยาดน้ำใส ๆ พึมพำเสียงเครือ

“พูดเรื่องไปนอกอีกแล้ว เตี้ยววิร้องไห้กะคะ” เอ่ยคำว่า ‘เตี้ยว’ แต่พอพูดขาดคำก็มีเสียงสะอื้นกระซิกขึ้นทันที

“ว่า ไม่เอาน่า อย่าขี้แยซี” มนไทรรีบคว้ากระดาษทิชชูยื่นให้เด็กสาวโผล่หน้าออกมาช่วยซับน้ำตาให้ด้วยกิริยาทะนุถนอม เด็กสาวโผล่เข้ามาแนบกับอกฝั่งสมชายของเพื่อนรักซึ่งมีความสนิทสนมต่อกันเกือบจะเกินฉันทน์เพื่อนธรรมดา มนไทรใจเต้นไม่เป็นจังหวะ เพราะนี่เป็นครั้งแรกในวัยสิบแปดปีของเขา ที่เพื่อนหญิงได้แสดงไมตรีจิตต่อเขาถึงปานฉะนี้ เขาประคองไหล่เด็กสาวไว้แต่เพียงเบามือ ผิวเนื้อบริเวณไหล่ล่อนอ่อนนุ่มด้วยเลือดเนื้อของเพศตรงข้ามก่อความรู้สึกระทึกใจให้แก่สัญชาตญาณวัยรุ่นของเขาอย่างยากที่จะบรรยาย แต่ทว่าในส่วนลึกของหัวใจเด็กหนุ่มหาได้เกิดอารมณ์วาบหวามไปในทางเย้ายวนให้ตบสองงการเสนอนั้นแต่ประการใดไม่ การอบรมอันดีที่ได้รับอย่างใกล้ชิดทั้งจากทางบ้าน และทางโรงเรียนสอนให้เขาหึงในความเป็นสุภาพบุรุษของตนเอง เขารู้ว่า ลูกผู้ชายแท้จะต้องไม่ฉวยโอกาสที่ฝ่ายหญิงอ่อนแอด้วยแรงรักและอาลัยในตัวเขา กระทำสิ่งอันไม่สมควรด้วยกาลและเทศะ ซึ่งจะเป็นการทำลายล้างความไว้นื้อเชื่อใจที่อีกฝ่ายหนึ่งได้ทุ่มเทให้เขาเสียโดยสิ้นเชิง

“อย่าร้องไห้ไปเลย วิคนดี” เขากะชิบป栞บที่ข้างหูแม่เพื่อนสาวด้วยสุดแสนสงสาร “ผมไปเพียงห้าปีเท่านั้นนี่นา จะตั้งอกตั้งใจเรียนแล้วจะได้กลับมาหาวิเร็ว ๆ แล้วเราก็จะได้...เอ้อ...จะได้แต่งงานกันไงล่ะ” เอ่ยข้อความตอนท้ายออกมาอย่างตะกุกตะกักเต็มที ด้วยเป็นครั้งแรกที่พูดอะไรทำนองนี้ และทั้ง ๆ ที่รู้ตัวดีว่าหาใช่วัยอันสมควรที่จะพูดถึงไม่

แต่...ถ้อยคำอันเปรียบเสมือนคำมั่นสัญญาของเด็กหนุ่ม กลับทำให้แขนของวิยะดาอ้าออกและโอบไปรอบหลังของเขากระชับแน่น จิตใจอันเต็มไปด้วยนิยารัก ทำให้เด็กสาวลืมนึกเสียสนิทว่าตนนั้นเพิ่งจะได้เริ่มใช้คำว่า ‘นางสาว’ นำหน้าชื่อได้ไม่กี่เดือนเลย ฉะนั้นกับเขาด้วยเสียงอ่อนหวาน เสียงสะอื้นเงียบไปโดยไม่รู้ตัว

“แต่คุณมนจะไปตั้งหลายปีนี่คะ วิกลัวคุณมนลืมวิจึงเลย คอยดูสิคะ ถ้าคุณมนทรยศกับบิลละก็ วิจะไปกระโดดน้ำตายจริงๆด้วย”

มนโทหัวเราะก๊าก จับคางเพื่อนหญิงสั้นแรงๆด้วยความเอ็นดู พุดทำท่าย

“ถึงกระโดดจริงๆก็ไม่ตายจะ วินะเป็นถึงอนุเอก ว่ายน้ำเก่งยังกับปลา ถึงจะนอนหลับตาพนมมือ ‘ไหว’ น้ำโดยไม่ยอม ‘ว่าย’ ตัวก็ลอยอยู่ดี ไม่เชื่อก็ลองดู”

“ฮือ! ไม่รู้จะยั่วไปถึงไหน คนยิ่งใจเสียๆอยู่” วิยะดาบ่นพึมพำ ใบหน้ายังเคล้าเคลียกับบอกเขาอย่างสุดแสนอวารณ์

มนโทเหลือบมองไปรอบๆบริเวณ อดชะเง้อมองขึ้นไปบนตึกอย่างหวาดระแวงมิได้ ใจคอไม่สบายเสียเลยเมื่อคิดถึง ‘คุณแม่’ ผู้แสนจะเข้มงวดกวดขันต่อเขา ซึ่งเป็นลูกคนเดียวของท่าน นี่ถ้าหาก ‘คุณแม่’ เยี่ยมมหน้าต่างห้องของท่านมองลงมาเห็นเข้า อะไรจะเกิดขึ้นบ้างหนอ? เขาจะแก้ตัวกับท่านว่าอย่างไรดี? ใจเต้นโครมครามเพียงแต่นึกเดาเหตุการณ์ล่วงหน้า

‘จะโดนเทศน์สักก็กัณฑ์ก็ยังไม่รู้ ท่านคงต้องหาว่าเราแตกหนุ่มริักผู้หญิง ทั้งๆยังไม่ทันจบแปด เออ บางทีจะโดนถึงสองธรรมาสน์เสียด้วยซ้ำซี้ถ้าอาหม่อมรู้ด้วย แต่รายนั้นยังพอทนเพราะถึงยังงี้ก็ยังใช้ไม้ฉวม โอย แต่ถ้าไม้ป่าเจียรประสมโรงรู้ด้วยละก็ นายมนเอ๋ยนายคงจะต้องค้นหุไปอีกหลายวันเชียวแหละ’ เขาคิดปลงอนิจจังกับตัวเอง และความคิดเหล่านี้เองที่ทำให้เขาปราศจากจิตใจที่จะภริมยรีนกับบทรักที่ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายเสนอให้ก่อน

“นั่งอย่างนี้ไม่ดีทรอกวิ เตี่ยวพวกคนใช้มาแอบเห็น เอาไปฟ้องคุณแม่ละก็ผมตายแน่ ท่านจะเข้าใจผิดว่าเรากำลังแสดงบทรโมาสนซั๊กันทรอก” ในที่สุดเขาแข็งใจเตือนเสียงพรั่าๆ พลางจับไหล่เพื่อนสาวรูนให้ถอยห่างออกโดยละม่อม

วิยะดาอมผละออกจากเด็กหนุม่โดยดี หล่อนหลบสายตาลงต่ำหยาดน้ำตายังชุ่มอยู่ที่ขนตาสีน้ำตาลเข้มงอนซ้อยของหล่อน แต่แก้มแดงระเรื่อด้วยความละอายใจ ในภริยาของตนเองที่ดูคล้ายจะเป็นการเชิญชวนฝ่ายชาย

“ถึงท่านจะเข้าใจอย่างนั้นจริงๆท่านก็ไม่ว่าทรอกคะ” พุดแผ่วๆเอาปลายนิ้วขีดผมสั้นสลวยที่ปลิวไหวๆอยู่ข้างแก้มไปเสีย อันเป็นภริยาที่หล่อนมักทำเมื่อ

เกิดความกระตาคาย

“ทำไมท่านจะไม่ว่า คิดดูซิวิ เรานะอายุก็ชิวเขียว ท่านจะต้องว่าปากยังไม่สิ้นกลิ่นน่านม...”

“อายุก็ชิวก็ไม่เห็นแปลก” วิยะดาขัดขึ้นเสียก่อนที่เด็กหนุ่มจะพูดจบ หน้าเขิตอย่างภาคภูมิใจเมื่อกล่าวต่อไป “ในเมื่อเราเป็นคู่หมั้นกันแล้ว ขาดแต่ยังไม่ได้สวมแหวนเท่านั้น คุณป้าหญิงท่านจะรอให้คุณเมนกลับจากนอกเสียก่อนค่อยทำพิธีจริงๆ”

เด็กหนุ่มตกตะลึง อ้าปากค้าง เป็นความรู้ใหม่ที่เขาไม่เคยรู้แวมมาก่อนเลย ซึ่งถึงหากจะมีความปิติซาบซ่านขึ้นมาในอกก็ยังไม่ลบความประหลาดใจให้หมดสิ้นไปได้

“อะไรกัน จริงหรือนี่ วิรู้ได้ยังไง?” เขาอุทานเสียงดัง จนเด็กสาวต้องจุกปากให้ลดเสียงลง หล่อนกล่าวต่อไปอย่างยิ้มแย้มด้วยความปลาบปล้ำในกิริยาอันเต็มไปด้วยความตื่นตื้นยินดีของฝ่ายชาย

“ทำไมวิจะไม่รู้ล่ะคะ ก๊วเอบฟังคุณพ่อคุณแม่พูดกันเมื่อคืนนี้เอง คุณแม่บอกว่า คุณป้าหญิงขอวิให้คุณเมน พอคุณเรียนจบกลับมาจากนอกก็ได้แต่งงานกันทันที คุณพ่อยังหัวเราะขึ้นว่า คุณแม่กับคุณป้าหญิงหัวโบราณไม่หาย ท่านว่าสมัยนี้นะเขาเลิกวิธีคลุมถุงชนกันแล้วละ ท่านบอกว่าควรจะปล่อยให้วิเลือก...ของวิเองตามความพอใจ คุณแม่ก็เถียงว่า ท่านรู้นี้หนาววิเองก็พอใจ...เอ้อ...” เสียงตอนท้ายหายไปอย่างขวยเขิน

มนโหดวยมือเด็กสาวมากำไว้แน่นทั้งสองมือ ตื่นใจเสียจนไม่อาจกล่าวคำใดออกมาได้ เขาจึงเพียงแต่นั่งจ้องหน้าอิมผิวพรรณผ่องใสของหล่อนนิ่งอยู่ วิยะดาจึงชักมือมาเสีย พ้ออย่างมีตระหนี่แง้งอน

“วู้ จะพูดอะไรก็ไม่พูด มานั่งจ้องเขาอยู่ได้ หรือว่าเสียใจจนพูดไม่ออก วิจะได้บอกคุณแม่ให้คืนหมั้นเสีย”

เด็กหนุ่มส่ายหน้าอย่างขั่นแกมดำหนิ แต่ในแวตาคมเข้มของเขานั้นเต็มไปด้วยความเอ็นดู

“สำนวนประชดแบบนี้ ไม่ควรจะเป็นคำพูดของเด็ก ๆ อย่างเธอเลยนะวิ เธอ

คงอ่านหนังสืออ่านเล่นมากไปแล้วละ”

“ไม่ใช่สำนวนหนังสืออ่านเล่นหรอกค่ะ แต่เป็นคำพูดของคุณแม่ของวิเองแหละ ท่านชอบประชดคุณพ่อ เวลาพูดถึงพวกอีหนูของคุณพ่อนะค่ะ” วิยะดาจับปากตอบอย่างภูมิใจ

มนไทถอนใจใหญ่ เขาไม่ชอบให้เพื่อนหญิง ‘รู้’ เดียงสา’ จนเกินวัยเช่นนี้เลย วิยะดาน้อย เพื่อนบ้านผู้ไร้เดียงสา ซึ่งเคยเป็นเพื่อนเล่นที่ถูกใจที่สุดของเขามาตลอดเวลากว่าสิบปีไม่กลับคืนมาอีกแล้ว ทุกสิ่งย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามกาลแต่ละเดือนที่เขากลับมาเยี่ยมบ้านจากโรงเรียนประจำ เขาจะพบจริตที่แปลกไปจากที่เคยพบจากเพื่อนสาวน้อยผู้นั้น บัดนี้เจ้าหล่อนก็ได้กลายเป็นคู่หม้ายของเขาแล้ว ด้วยการตกลงกันเองของผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย เออ! เรามีคู่หมั้นแล้วหรือนี่?! เด็กหนุ่มรู้สึกเหมือนหัวใจแบ่งชิ้นจนรู้สึกอึดอัด กระจาดกระคนภาคภูมิใจในตัวคู่หมั้นซึ่งงามพร้อมด้วยคุณสมบัติถึงสามประการ ทั้งรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติและวิทย์-สมบัติ ถึงหากเจ้าหล่อนจะยังด้อยด้วยคุณสมบัติของลูกผู้หญิง แต่หล่อนก็ขยันเยาว์นัก อายุเพิ่งจะเต็มสิบห้า ยังมีเวลาอีกถมไปสำหรับการที่หล่อนจะเพิ่มพูนคุณสมบัติของตนเองให้ครบถ้วนดังเบญจกัลยาณี ถ้าหากหล่อนปรารถนาจะเป็น

“คุณมนรู้ไหมคะ ว่าทำไมคุณป้าหญิงถึงต้องรีบขอหมั้นวิให้คุณมนตั้งแต่ปานนี้?” วิยะดาเอ่ยขึ้นอีกเมื่อเห็นเพื่อนชายเงยไป โดยที่หล่อนหาได้ล่วงรู้ถึงความคิดในใจของเขาแม้แต่น้อยไม่

“ทำไมจะไม่รู้” มนไททำเสียงสูงอย่างมั่นใจที่สุด “แม่กลัวผมจะไปมีแฟนเป็นแห่มมละซี ผมว่าอีกสองสามวัน ท่านก็คงเรียกผมมากำราบว่าแก่นะมีคู่หมั้นคู่หม้ายแล้วนะยะ จะไปเที่ยวเจ้าชู้คว้านิ่งผมเหลือง ลูกตาเขียว กลับมาบ้านไม่ได้เป็นอันขาดเชียวนะ อะไรทำนองนี้แหละ ผมเคยได้ยินท่านให้โอวาทพี่เกื้อลูกชายคุณลุงบ้านสีลมตอนที่เขามากกราบลาท่านจะไปนอก”

วิยะดาหัวเราะชอบใจเสียงแจ้ว เมื่อรู้สึกว่เด็กหนุ่มทำเสียงล้อเลียนได้คล้ายเสียงจริง ๆ ของมารดาของเขามาก ครั้นแล้วหล่อนก็กลับทำหน้าที่เคร่ง พุดท่าทางจริงจังว่า

“นั่นนะเป็นเหตุผลหนึ่งละค่ะ แต่อีกเหตุผลหนึ่งสำคัญว่านั่นเยะ คุณมน

“ไม่มีวันตายถูกหรือก พนันกันก็ได้”

“พุทไธ้ ก็รู้ว่าตายไม่ถูก ก็จะไม่บอกเสียเร็วๆ ไม่ได้หรือไงนะ คนยังใจร้อน
อยากรู้อยู่” เด็กหนุ่มทำหน้าที่ว้อย่างขี้ตืด วิยะดาจึงบอกว่า

“เหตุผลที่สำคัญที่สุดก็คือ คุณป้าหญิงกลัวว่า คุณมนจะไปหลงรักแม่
ลักขณาเข้านะสิคะ ถึงต้องรีบขอวิวาห์กันทำไว้เสียก่อน ท่านบอกคุณแม่ของวียังงั้น
คะ” น้ำเสียงของเด็กสาวค่อนข้างจะกระแทกกระทั้นนิดๆ ดังหนึ่งรู้สึกขุ่นใจขึ้นมา
ในทันทีนั้นด้วยนาม ‘ลักขณา’ ซึ่งหล่อนเป็นผู้เอ่ยถึง

“อะไรกัน” มนโหล่ทานค่อนข้างตั้ง ดวงตาเข้มซึ่งในยามปกติจะทอประกาย
ร่าเริงสมวัย กร้าวขื่นฉับพลันด้วยความรู้สึกขุ่นมัว “คุณแม่ไม่น่าจะคิดอกุศลยังงั้น
เลย ลักขณาเขาอายุมากกว่าผมตั้งเกือบสองปี ผมเองก็นับถือเขาเหมือนพี่ แต่ที่
ไม่ได้เรียกพี่ ก็เพราะคุณแม่เองนะแหละห้ามไว้ หว่าเขาเป็นคนชั้นต่ำ เป็นลูกเจ๊ก
ลูกจีน ไม่มีสกุลรุนชาติ ผมไม่เข้าใจว่า ทำไมท่านจึง...” เขาพูดไม่ทันจบวิยะดา
ก็กล่าวแซงขึ้นพลางโบกมือ

“คุณมนไม่ได้คิดอะไรกับเขาอะ จริงหรือคะ แต่ถ้าเขาคิดอะไรกับคุณมน
ละ จะว่ายังไง อายุแก่กว่ากันปีสองปี วิไม่เห็นจะแปลกตรงไหนเลย ถ้าไม่บอกก็ดู
ไม่รู้ด้วยซ้ำ ที่ผู้หญิงเขาแก่กว่าผู้ชายตั้งเป็นสิบๆปี เขายังแต่งงานกันได้ถมไปนี่คะ
คุณป้าหญิงท่านห่วงคุณมนว่าจะไปได้คนชั้นต่ำเป็นเมีย...เอ้อ ลุกสะใภ้ของท่านคะ
รู้ไว้เถอะ” วิยะดาพูดทำลุ่มเสียงเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งถ้าเป็นเวลาอื่น มนโหล่คงหัวเราะขัน
และจับปลายจุมูกเล็กๆ ของเจ้าหล่อนเล่นเล่นด้วยความหมั่นไส้แถมเอ็นดู ดังเช่น
เคย แต่ขณะนี้จิตใจของเด็กหนุ่มไม่ผ่อนคลายพอที่จะทำดังนั้น เขารู้สึกขัดเคืองที่มารดา
มีจิตชิงชังรังเกียจลักขณา แซ่ล้ง ลูกสาวของนางละม่อมซึ่งเป็นญาติผู้ยากจนของ
ท่านเจ้าคุณมหัศจรรย์บิดาของเขา เมื่อสามีของนางถึงแก่กรรม นางละม่อมก็ได้
พาลูกสาวเล็กๆ เข้ามาอาศัยร่วมไม้ขายคาของท่านเจ้าคุณ ซึ่งท่านก็ให้ความเมตตา
ปรานีแก่หล่อน มีการปลูกเรือนให้เป็นที่พักอาศัย เป็นอิสระเท่าเทียมกับอนุภรรยา
สองสามคนของท่าน สองแม่ลูกจึงเปรียบเสมือนหนามแหลมที่เสียดแทงจิตใจอัน
เต็มไปด้วยความหวาดระแวงในตัวสามีของท่านอยู่ไม่วาง

“ผมไม่ชอบเลยที่คุณแม่คิดอะไรแบบนี้ ไม่เชื่อด้วยว่า ลักขณาจะอุตรีมา

คิดบ้าง ๆ กับผมอย่างที่คุณแม่สงสัย เขาออกหิมจะตาย รู้ไหมว่าบางที่ผมพูดกับเขาตั้งยี่สิบคำ เขาตอบผมคำเดียวเท่านั้นเอง” มนไทพูดขำ ๆ

“โอ๊ย หิม ๆ นั้นนะ ดินักละคะ ไม่เคยได้ยินหรือคะ ที่เขาว่า หิม ๆ หีบขึ้นปلامัน”

คำแย้งของเด็กสาว ทำให้มนไทเหลือบย่นันตาคุของเขาจ้องหน้าหล่อนอย่างเคลงใจ น้ำเสียงที่ถามก็มีกั๊กวานแถมเยาะอย่างอดไม่ได้

“เอ ผมซักสงสัยว่าคุณแม่หรือวิกินแน่ที่เป็นห่วง กลัวผมจะชอบลักขณ?”

“คุณป้าหญิงจริง ๆ ค่ะ” วยะดาตอบเสียงเกือบจะหลง แก้มแดงเป็นลูกตำลึงเมื่อถูกถามแหว่งใจดำเช่นนั้น “วิเป็นแต่เอาคำพูดของท่านมาบอกคุณมนหรือคะ”

มนไทยังมีสีหน้าเคียดขี้ คิ้วตกเป็นปี่นของเขาขมวดเข้าหากัน ปากม้มสนิท อวตรอยคางสองลอนอย่างชัดเจน กิริยาเจ้าโทโสแบบนี้ วยะดารูจักดี หล่อนจึงเผลอเข้าไปแนบแก้มอ้อมกับไหล่ของเขาอย่างประจบประแจง พูดละล้าละลัก

“ไม่เอาค่ะ อย่าทำหน้าดุยังงี้สิคะ วิใจเสียหมดเลย วิไม่ได้พูดนี่คะ คุณป้าหญิงต่างหากเป็นคนพูด คุณมนต้องไปโกรธคุณป้าถึงจะถูกนะคะ อย่าโกรธวินะคะ”

เด็กหนุ่มยังไม่ทันได้ตอบ ทั้งสองก็ต้องสะดุ้งขึ้นพร้อม ๆ กัน เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะก็ยกอย่างสุดจะกลั่นของเด็กหญิงอีกคนหนึ่ง ดังมาจากกริมรั่วลวดหนามไม่ไกลจากใต้ต้นไม้ที่ทั้งสองนั่งสนทนากันอยู่เท่าไรนัก!

๒

วิยะดารีบผละออกจากมณฑลที่ ทั้งคู่เหลียวขวับไปทางเจ้าของเสียงหัวเราะนั้นด้วยความรู้สึกต่างกัน วิยะดาหน้าแดงจัดด้วยความอาย เมื่อรู้ว่า มีผู้แลเห็นพฤติกรรมของตน ครั้นแล้วความอายนั้นก็กลับกลายเป็นความโกรธ เมื่อมองเห็นผู้ที่เป็นเจ้าของเสียงถนัดตา ส่วนมณฑลนั้น เพียงแต่รู้สึกประหลาดใจแถมทั้ง และในขณะนั้นเอง เขาก็ลืมความรู้สึกสลดระท้อท้อ ในอกุศลจิตของมารดาบังเกิดเกล้าเสียโดยไม่รู้ตัว!

รั้วลวดหนามดำนั่นกันเขตที่ดินผืนใหญ่ของพระยามหัทธธาตากับที่ดินแปลงย่อยๆ อีกสองสามแปลง ระหว่างกิ่งใบเขียวชอุ่มของพุทธรักษาซึ่งปลูกตามอยู่เป็นทิวที่บังบ้างโปร่งบ้างไม่สม่ำเสมอ นั้น ศีรษะของใครคนหนึ่งชะเง้องออกมาเพียงแค่มือไขว่คว้าครั้งแรกเกือบครึ่งหนึ่งของใบหน้าซ่อนอยู่ภายใต้เส้นผมดกดำยาวรุงรังเล็กน้อย ปลายผมนั้นเปียกน้ำชุ่มโชกทั้งยังมีแหวนเป็นเกล็ดเล็ก ๆ สีเขียวป้อเกาะอยู่เป็นหย่อมๆ เป็นการยากที่จะเดาถึงวัยของเจ้าของศีรษะนั้นให้ถูกต้อง แต่ในจิตใจต่อมา มือเล็กๆ ดำๆ ปลายนิ้วเนียนโคลนและหะทะก็ยกขึ้นป้ายกลุ่มผมบางส่วนออกจากใบหน้า จึงเห็นได้ว่าเป็นเด็กหญิงอายุประมาณสิบปี ผิวหน้าคล้ำมอมแมมจนแลไม่เห็นผิวเนื้ออันแท้จริง ชำรอยโคลนจากปลายนิ้วยังช่วยเพิ่มความ ‘คล้ำ’ ให้แก่พวงแก้มและปลายจมูกแต่นของหล่อนอีกเป็นทวีคูณ

“อีเด็กบ้า” วิยะดาระเบิดออกมาด้วยเสียงแหลม พลังงู๊ดลุกขึ้นยืน “อวดดีมาแอบดูเขา แน่ะ มันกำลังจะผลุบหัวเข้าไปแล้วละคุณมณฑลช่วยจับไว้ที เร็ว”

มณฑลลุกปราดไปตะครุบไหล่เด็กหญิงไว้ได้ ก่อนที่แม่หนูจะหัดศีรษะกลับเข้าไปด้วยความตกใจเสียงกริ้วกราดของวิยะดา เขารั้งแขนเล็ก ๆ นั้นด้วยมือข้างหนึ่ง อีกมือหนึ่งจับรั้วลวดหนามตรงศีรษะของแม่หนูยกให้สูงขึ้น ปากก็ออกคำสั่ง

“เข้ามา ลอดเข้ามาซะดี ๆ ไ้หนู เอ้าก้าวขาให้มันสูงขึ้นอีกหน่อยซีเรา เตี่ยวผ่านุงขาดหрок”

ขาดคำเตือนของเด็กหนุ่ม เสียงแคว่ก...ก็ตั้งขึ้น เขิงผ้าถุงของเด็กหญิงซึ่ง เปียกชกสีมอ ๆ กลมกลืนกับสีเสื้อชั้นในคอกกระเช้า ซึ่งเตาไม่ถูกว่าเคยเป็นสีอะไรก็ ถูกลวดหนามเกี่ยวขาดร่อยไปขณะที่ก้าวข้ามเส้นลวดต่ำสุดเข้ามาในอาณาเขตของ พระยามหัทธธาตา แม่หนูน้อยหน้าเสี่ย รีบก้มลงจับเนื้อผ้าที่ขาดชั้นมาต่อกัน รวากับมีความหวังว่าจะต่อให้ติดได้ด้วยวิธีง่าย ๆ นั้น วิยะดาจึงหัวเราะเยาะให้

“เอ้า เสกเข้าลิยะ เป่ามนต์เข้า เผื่อมันจะติดกันขึ้นได้ ฮี สมน้ำหน้า อยุ่ดีไม่วาตี อุตสาห์ลอดร้วมาแอบดูเขา”

“ไม่เอาน่า วิ เด็กมันยิ่งเสี่ยตายของของมันอยู่ ยังมีแกใจหัวเราะเยาะ มันอีก” มนไทขอ मतคืออย่างไม่ถูกใจ เขาหันไปทางเด็กหญิงแปลกหน้า พุดด้วย น้ำเสียงแสดงความเอ็นดู “อย่ามัวต่อมันอยู่เลยไ้หนู มันขาดแล้วก็แล้วไปเถอะ นะ”

“แล้วไปได้รอะ เตี่ยวยายตีตาย” แม่หนูน้อยเงยหน้าขึ้นเถียงทันควัน นัยน์ตาดำคมฉาบของหล่อนจ้องเด็กหนุ่มเขม็งอย่างโกรธแค้น

“อือมี ลูกตามันยังกับมีตโกน” มนไทอุทานแกมหัวเราะ “ยายไม่ตีหрок นำ ก็ผ้ามันเก่าทะไรคอกอัยงั้นแล้ว จะไม่ให้มันขาดมั่งหรืออัยง”

“อัย! คุณมนก็มีวแต่พุดเล่นกับมันอยู่ได้ วิให้จับตัวมันไว้ จะได้ดุมัน ไม่ให้ เสียนิสัยเที่ยวแอบดูใครเขาอีก” วิยะดาเสียงขุ่นอย่างมีมิโห

“ใครแอบดู” เด็กหญิงเถียงเสียงห้วน ตวัดสายตาดู ๆ มาจ้องหน้าสวยของ วิยะดาอย่างไม่กะพริบ “เขาเห็นเองตั้งหาก”

“หน้อย เห็นเอง แก้วตัวหน้าด้าน ๆ” วิยะดาเสียงเขี้ยวด้วยความโกรธจน พุดไม่ถูก “แอบดูเขาแล้วยังดันตะเบ็งเสียงหัวเราะออกมา...” หล่อนไม่มีโอกาสพุด จนจบประโยค เพราะมนไทจับไหล่สั่นเบา ๆ เป็นเชิงเตือน

“พุดไม่เพราะเลย วิ เตี่ยวคุณแม่ไ้ยีนเข้าไ้ได้นทศนหрок”

“ก็จะต้องพุดกับมันดี ๆ ทำไมคะ เด็กก๊วย ๆ พรรดนี้ม่้อย่างรี แอบดูเขาแล้ว ยังแก้วไ้ได้เต็มปากว่าไม่ได้แอบดู ถ้าตัวไม่ไ้ล่อหัวเข้ามาแล้วจะเห็นไ้ยังง” วิยะดา

กล่าวหา พลังก้อนควักผู้ก่อความขัดเคืองให้หล่อนด้วยความเกลียดชัง

“เขาคูตันโศกตะหาก เขาชอบคูตันโศก คูไบอ่อนๆ น่ากินออก” แม่หนูน้อยเถียงคำไม่ตกปากตามเคย นัยน์ตาดำต้อจ้องหน้าเด็กสาวอย่างไม่พรั่นพรั้ง

“ตาย! ไม่รู้ตายอดตายอยากมาแต่ไหน ถึงกับจะกินไปไม่” วียะดาทำหน้าเยาะๆ แล้วถามอย่างคาดคั้น “ฉันอยากจะรู้ว่าเมื่อกี้ตัวตะเบ็งเสียงหัวเราะทำไม คูตันโศกแล้วทำไมต้องหัวเราะดังๆ ด้วย”

“ชั้นผู้หญิงจ้อผู้ชาย ไม่เคยเห็นหัวเราะซี” ตอบตรงจุดด้วยสีหน้าเฉยเมย แต่ประกายหัวเราะจุดขึ้นในดวงตาของผู้พูด ขณะนี้ดูเหมือนแม่หนูจะลืมเสียสนิทว่าผ้าถุงของตนขาด และจะถูกขายตีจนตายดังคำปวารณาในครั้งแรก

“ดู! ฟังนังเด็กคนนี้สีละ คุณมน อวดดีอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ คอยดูนะ วิจะฟ้องคุณลุงให้ใส่หัวเด็กกุกๆ พวกนี้ไปให้หมดเชียว ฮี! อาศัยเช่าที่เขายู่แล้วยังทำกำแหง” วียะดาโกรธจนตัวสั่น

มนไทตอบหลังเพื่อนสาวเบาๆ

“ใจเย็นๆ ใว์น่า วิ อะไรเรื่องแค่นี้ถึงกับจะไล่กันเชียวระะ เด็กคนนี้ลูกหลานใครก็ยังไม่รู้เลย ทำจะเพ็งมาอยู่ใหม่ ไม่เคยเห็นหน้าสักที” ว่าแล้วเขาหันไปเลิกคิ้วถามเด็กหญิง “หือ ไอ้หนู ยายเราชื่อไหร่”

“ชื่อเทียม”

“อ้อ หลานแม่เทียม บ้านหมาคุณนั่นเอง มิน่าละ ไอ้หนูนี้มันถึงพูดยังกับเสียงคำรามทุกคำเลย” มนไทหันมาพยักหน้ากับเพื่อนสาวพลงขี้อื่อไปยังกระท่อมที่เห็นหลังคาสังกะสีไผ่ลวับแวบอยู่ในสวนมะม่วงด้านโน้น แล้วก็กลับหันมาทางแม่หนูน้อยอีก ถามอย่างใสใจ

“เรานะ เพิ่งมาอยู่ระะ ไม่เคยเห็นหน้าเลย”

“เพิ่งมา”

“กี่วันแล้วล่ะ?”

“ไม่ได้นับ” เป็นคำตอบห้วนๆ แบบมะนาวไม่มีน้ำ เด็กหนุ่มจึงถามยืมๆ

“ถามหน่อยเถอะ พูดเพราะๆ กับเขาเป็นไหม? ฮี ไอ้หนู”

“เป็น แต่ไม่พูด” เด็กหญิงตอบห้วนๆ อย่างเต็ม วียะดาแสนจะหมั่นไส้จึง

จับแขนเพื่อนชายจูงจะให้ออกเดิน

“ขึ้นตึกกันเถอะคะ จะค่ำแล้ว เตี่ยคุณลุงคุณป้าต้องคอยทานข้าวนะคะ อย่าไปเอาเรื่องกับเด็กบ๊องๆ ยังงั้นเลย เสียเวลา”

“เตี้ยก่อนน่า วิไปก่อนเถอะ ผมขอเล่นงานไอ้หนูนี้หน่อย” มนไทว่า และเมื่อวิยะดาเดินล่วงหน้าไปแล้ว เด็กหนุ่มก็หันกลับมาทางอาคารคันตุกะจำเป็นซึ่งยืนหน้ามุ่มอยู่ พลางว่า “นี่จะบอกอะไรให้ คนยิ่งพูดไม่เพราะ จะยิ่งตัวดำรู้ไหม ตัวเราเวลานั้นก็ ‘พิศแต่หัวตลอดเท้าขาวแต่ตา’ อยู่แล้ว ยิ่งเจรจาสะบัดแพรตๆ ยิ่งจี้ก็ยิ่งตัวดำลงทุกวันๆ อีกหน่อยผิวจะสีเหมือนถ่าน รู้ไว้เถอะ”

ใบหน้าที่บอกความ ‘สึด’ ของเด็กหญิงเปลี่ยนสีไปทันที แต่ก็ดูหลอนไม่สู้แน่ใจนักว่าหลอนควรจะเชื่อถ้อยคำเหล่านั้นหรือไม่ แต่...ไม่เชื่อไว้ก่อนจะเป็นดี ไม่งั้นก็จะเสียเหลี่ยมแย้!

“จ้ำงก็ไม่เชื่อ” แข็งใจตอบสั้นๆ แต่เสียงอ่อนลงเป็นคนละคน มนไทเข้าใจดีถึงอิทธิพลแห่งคำพูดของเขาจึงทำหน้าที่ซึ่งขง พูดต่อไป

“อ้าว นี่พูดจริงๆ นะ ดูแต่คุณวิยะดาซี คนสวยๆ เมื่อตะกี้นะ เราว่าเขาคือตัวขาวหรือดำ?”

“ขาว” เป็นคำพูดที่แผ่วลงอีก และประกายตาของผู้ตอบก็หมองลงราวกับดวงดาวจรัสแสงถูกบดบังเสียด้วยกลุ่มเมฆบางสลัว

“แล้วเราอยากตัวขาวยังงั้นมั่งไหมล่ะ? เห็นไหม คุณวิยะดาพูดเพราะแล้ว ก็ตัวขาวสวย ใครๆ ก็ว่าคุณวิยะดาสวยเหมือนนางฟ้า”

“สวยเหมือนนางฟ้า!” เด็กหญิงทวนคำ สีหน้าหมกมุ่น “ปี่ก็อยากสวยเหมือนนางฟ้าเหมือนกัน”

“อ้อ ชื่อปี่หรือ ทำจะเป่าปี่ทุกวันละซี เรานะ” มนไทยั่ว ฐึ่สึกทั้งชั้นทั้งเพลินอย่างประหลาดเมื่อได้ ‘ตีฝปาก’ กับแม่หนูน้อยคนนี้

“เปล่า ปี่ไม่เคยเป่าปี่สักหน่อย เป่าไม่เป็น แต่แม่ว่าปี่ซีแย ร้องไห้แกงแม่จึงตั้งชื่อปี่” เด็กหญิงพยายามชี้แจง โดยที่หาเข้าใจนัยแห่งถ้อยคำของเด็กหนุ่มไม่ มนไทจึงหัวเราะอธิบายว่า

“นั่นแหละ บางคนเขาเรียกการร้องไห้ว่า ‘เป่าปี่’ เข้าใจไหม?”

ปีพยักหน้า ทั้งๆที่ในดวงตามิได้แสดงว่าเข้าใจนัก แต่เด็กหนุ่มก็หาได้ใส่ใจที่จะอธิบายให้แจ่มแจ้ง เขากล่าวว่า

“คำแล้ว กลับบ้านเถอะ ยายจะเป็นห่วง ว่าแต่เรามาทำอะไรอยู่ข้างรั้วนี้ล่ะ?”

“ปีมาเก็บผักบุงที่คู เก็บได้เยอะแล้ว แต่ปีชอบดูต้นโศกใบเขียวๆ โนน” ขณะที่พูด สายตาอันแสดงความชื่นชมของปีมองข้ามไหล่เด็กหนุ่มไปยังโศกกระย้ากำลังผลิบออ่อนเขียวสะพรั่งไปทั้งต้น สีเขียวของมันขณะนี้หม่นมัวอยู่ในแสงสุดท้ายของตะวันตกชิงพลบ

“ชอบดูหรือชอบกินกันแน่จะ?” เขากถามล้อๆแต่ก็ยังมึนได้โต้ตอบ ทั้งสองก็แลเห็นเด็กชายหญิงวัยสิบสองสิบสามปีคู่หนึ่งวิ่งตรงมา มือข้างหนึ่งของเด็กชายหญิงคู่ นั้นจูงหญิงสาวอายุไม่เกินยี่สิบปีมาด้วย หล่อนจำต้องวิ่งตามเด็กคู่นั้นมาด้วยท่าทางกระตือรือร้นเต็ม ดูเป็นที่น่าขันสำหรับมนไทซึ่งเป็นคนมีอารมณ์รื่นเริง เขาก็จึงร้องทักว่า

“โอโฮ วันนี้นักขณวิ่งได้ น่ากลัวหมางอกเขาแน่ๆ”

ลักขณา แซ่ล้ง หยุดวิ่งทันที เด็กอีกสองคนก็พลอยหยุดวิ่งด้วย แต่ทั้งคู่ก็เดินอย่างรวดเร็วตามประสาเด็กใจร้อน แล้วพยายามจุดลักขณาให้เดินมาพร้อมๆกับเขาด้วย มนไทตาไวพอที่จะสังเกตเห็นว่า ผิวหน้าของลักขณาซึ่งตามปกติค่อนข้างซีดขาวนั้น บัดนี้กลายเป็นแดงก่ำไปทั้งหน้า มนไทโตพอที่จะเข้าใจว่า ผู้หญิงจะหน้าแดงเมื่อเกิดความโกรธหรืออาย แต่ลักขณาไม่มีเหตุผลอะไรที่จะโกรธผู้หนึ่งผู้ใดในที่นั้น ถ้าเช่นนั้นหล่อนก็ต้องรู้สึกอาย แต่ว่าหล่อนอายใคร? และด้วยเหตุผลกลใดเล่า?

‘อายเราหรือ?’ มนไทคิดฉงน ‘เออ จริงละ คงจะอายที่เราไปทักเรื่องวิ่งฮี้! แต่ทำไมจะต้องอายด้วยล่ะ? เอ แต่ก่อนนี้นักขณเคยทำท่าทางเป็นสาวอย่างนี้หรือเปล่า’ เธอก็ไม่ทันได้สังเกตด้วยฮี้

“ฮึ้ย! อย่างจุดลักขณนี่คะ คุณภา นุชก็อะไรไม่รู้ เดียวพี่ลักขณหกล้มทรอก” ลักขณบ่นอุบอิบในลำคอ เมื่อเข้ามาใกล้ผู้ที่ยืนรออยู่ เด็กทั้งสองจึงปล่อยมือจากลักขณา ‘คุณภา’ หรือวิภาวรรณ หิรัญวัตถ์ น้องสาวคนเดียวของวิยะดาเอ่ยทัก

ขึ้นก่อน

“คุณมนคะ ไปทานข้าวเถอะคะ เขาตั้งโต๊ะแล้ว เตี่ยวคุณป้าหญิงเอ็ดหรือก” หล่อนหยุดพูดเพียงนั้น เมื่อสังเกตเห็นเด็กแปลกหน้าผู้ยืนอยู่ใกล้ๆ ‘คุณมน’ ซึ่งเมื่อแรกนั้นหล่อนเข้าใจว่าเป็นเด็กลูกหลานคนรับใช้ในบ้าน ‘มหัทธเวศม์’ “เอ๊ะ นั่นเด็กที่ไหนคะคุณมน แหม ยิ่งกับเพิ่งซุดขึ้นมาจากดิน ยิ่งล้างไม่หมด”

“หลานแม่เทียม” มนไทตอบเรียบๆ ไม่สนใจคำวิจารณ์ชั้นๆ โดยปราศจากเจตนาร้ายของเด็กหญิงผู้เป็นน้องสาวของเพื่อน ครั้นแล้วเขาก็หันไปออกคำสั่งแก่เด็กชายนุชา บุตรชายของอนุภริยาคนหนึ่งของบิดาของเขาว่า “นุช ช่วยพาปีเดินไปส่งทางหน้าบ้านหน่อยได้ไหม พี่คุยเพลินไปหน่อยจะค่าเสียแล้วซี จะปล่อยให้ ลอดรื้อออกไปทางนี้ก็ได้ยวงกัดตาย”

“งูไม่กัดปีหรือก...คะ” ปีหลุดคำลงท้ายออกมาอย่างกระดากปากเต็มที กะพริบตาถี่ๆ แก่แก้อ

มนไททำหน้าไม่รู้ไม่ชี้ แต่ในดวงตามีประกายขบขัน ปีคงจะสังเกตเห็นว่าเด็กที่พูดเพราะๆ เขามีขวากันทั้งนั้นกระมัง? เพราะทั้งวิยะดาและวิภาวรรณเป็นคนผิวขาวผ่อง เลยทำให้ปีซึกจะเชื่อๆว่าจะต้องพูดเพราะผิวจึงจะขาวสวย อพิไรเด็กเอ๊ยเด็ก! เขานึกปลงอนิจจังพลางท้วงขึ้น

“งูไม่กัดอะไรได้ ทางไปบ้านปิ่นะรอกออก หลง้าสูงยังกับอะไร”

“แต่มีทางเดิน...คะ มีทางที่คนเดินไว้ หลง้าตายหมดขึ้นไม่ได้” ปีละล้าละลักชี้แจง ดูรื้อนรนที่จะกลับทางเก่าเหลือเกิน มนไทซึกเอะใจจึงถามว่า

“ทำไมถึงอยากเดินทางนี้นักนะ หรือว่าซึกเกียจ แต่ถึงจะอ้อมไปทางหน้าบ้านก็ไม่ไกลเท่าไรนี่นา”

“แต่ปีเก็บผักบุงเอาไว้ ถ้าไม่มีผักบุงแล้ว พรุ่งนี้ซึกย้ายก็ไม่มีอะไรไปขายที่ตลาด” ปีอธิบายความจริงอย่างซื่อๆ หน้าตาเมื่อหมดฤทธิ์เดชแล้วดูน่าสงสารพอแรง

“ก็พรุ่งนี้ค่อยมาเอาไม่ได้หรือไง เข้าๆปลอดภัยดีกว่าค้ำๆน่า” นุชออกความเห็นขึ้นมาบ้าง ดูเขาไม่สู้รังเกียจที่จะเดินไปส่งเด็กหญิงตัวมอม สวมเสื้อผ้าซึ่งเปียกแล้วแห้งอีกคนนี้นัก

“มาเอาพรุ่งนี้ไม่ได้...คะ ไม่ทันจัดใส่หีบ ยายต้องรีบไปแต่เช้าแล้วป้าก็ต้องรีบไปโรงเรียนด้วย” เด็กหญิงชี้แจงอย่างละเอียดล่อ แล้วก็ตั้งท่าจะผลไป “ป้าไปละ”

“เดี๋ยวซี” มนไทยยึดแขนไว้ เขาล้วงมือลงในกระเป๋ากางเกง หยิบกระเป๋าสดางค์มาเปิดออก หยิบธนบัตรสีเขียวออกมาฉบับหนึ่งยื่นให้เด็กหญิงผู้ยากจน “เอานี้เนาะป้า ดีที่ว่าฉันเป็นคนซื้อผักบุงของป้าไปละ หมาทหายี่สิบบาทได้ไหม?”

“อ้อย” ป้าโพล่งด้วยความตื่นเต้น “ไม่ถึงสิบบาท...คะ ยายเอาไปส่งเขาอีกต่อหนึ่ง ได้ไม่กี่บาทหรอก”

“ดีละ” เด็กหนุ่มยิ้มพราย “ตกลงเท่ากับฉันซื้อผักบุงทั้งหีบแล้วใช้ค่าผ้าถุงของป้าที่ฉันทำขาดด้วย”

“อ้อ ป้าทำขาดเองตะหาก...คะ” ป้าเอียงคอเอียง แต่นัยน์ตาดำเป็นมันจ้องที่ธนบัตรฉบับนั้นอย่างไม่วางตา ถึงอยากได้เงินจนใจเต้นก็ไม่ยอมรับง่าย ๆ “ก็แม่สอนไว้เนาะว่า อย่ารับอะไรของใครง่าย ๆ เพราะเราไม่มีอะไรตอบแทนเขา”

“ว่า โยเกีย้อยู่คนเดียว ยายป้าเขาเอ๊ย” วิศววรรณผู้ยืนฟังการต่อรองอยู่เงียบ ๆ ร้องลั่นขึ้นอย่างหมดความอดทน “ถ้ายายป้าไม่เอาให้ภรรยาได้คะ คุณมนแบ่งก็ยี่สิบใบเนาะ ภาจะไม่ปฏิเสธสักคำแล้วพรุ่งนี้ภาจะไปซื้อผักบุงมาให้คุณมนสักกำใหญ่ ๆ พอไหมล่ะคะ?”

มนไทยเหวอะเฉย

“พูดอ้อ ใ้อ์เรายังจะเงียบ ๆ พูดให้รู้เรื่อง มีตจนจะมองหน้ากันไม่เห็นอยู่แล้ว กลับมาซึกก็ไปให้เรือเสียเสียอีก”

“ก็ภาหิวข้าวนี้คะ เล่นตัวอยู่ได้ เด็กอะไร” วิศววรรณบ่นพึมพำไม่กล้าเสียงดัง เพราะเกรงใจเด็กหนุ่มเพื่อนบ้านผู้ร่ำรวย

“หิวข้าวก็ทำไม่กลับบ้าน? ป่านนี้วินนั่งคอยกินข้าวแล้วละ”

“อ้อ ก็วันนี้คุณป้าหญิงชวนทานที่นี่คะ ภาถึงวิ่งมาตามคุณมนไปละ วินะ ป่านนี้หน้าหงอกหงิกไปแล้วละคะ เขาบ่นหิวตั้งแต่กายังไม่มาตามคุณมนเลย”

มนไทยหันกลับมาทางป้า จับมืออันเปราะเปื้อนไปด้วยโคลน แต่บัดนี้แห้งกระด้างแล้วมาแบออก วางธนบัตรลงในมือนั้นและจับนิ้วให้กำไว้ แล้วก็พยักหน้าให้

สัญญาณแก่น้องชาย เท่านั้นเองมีอันล่าสันของเด็กชายนุซาก็คว้าข้อมืออันบอบบางของเด็กหญิงปี ฉุดให้วิ่งตามไปอย่างรวดเร็วราวกับจะปลิวไปตามแรงฉุดนั้น

วิภาวรรณถอนใจอย่างโล่งอก หันมาคว้าข้อมือเด็กหนุ่มพลางว่า

“มาเถอะคะ คุณมน ภาทิวไล่แชนแล้วละ วิ่งต้อเลย”

“เอาละนะ นิ่ง ส่อง ซึม” มนไทร้องอย่างสนุก แต่เมื่อจะออกวิ่งเขาได้คว้าข้อมือลักขณาผู้ยืนเงียบบอญู่วิ่งต้อตามวิภาวรรณไปด้วยโดยมิได้มีเจตนาอะไร นอกเหนือไปกว่า ไม่อยากทิ้งให้หญิงสาวผู้เลี้ยงมหงิมจนน่าสงสารผู้นี้ต้องเดินกระต้วมกระเตี้ยมกลับมาที่ตัวตึกคนเดียวในยามพลบค่ำเท่านั้นเอง

ลักขณาตัวเย็นวาบ ครั้นแล้วก็ร้อนวูบเหมือนจะจับไข้ หน้าแดงก่ำตลอดใบหูและลำคอ หล่อนจำต้อวิ่งตามแรงฉุดนั้นโดยปราศจากความอาจหาญที่จะปลดมือเด็กหนุ่มออกจากข้อมือของหล่อน ครั้นเมื่อใกล้ตัวตึกเข้ามาสายต้ออันเต็มไปด้วยความประหวั่นพรันใจของหล่อน ก็เหลือบมองขึ้นไปยังระเบียบตึกชั้นล่าง ใบหน้าของหล่อนกลับซีดเผือดลงในฉับพลันเมื่อแลเห็นชายกระโปรงบานสีชมพูใสของวิยะดาแวบหายเข้าไปในห้องนั่งเล่น วิภาวรรณปล่อยมือเด็กหนุ่มและวิ่งพลางกระโดดพลางขึ้นบันไดตึกตามพี่สาวไป ลักขณาจึงหยุดวิ่ง พยายามจะชักมือออกจากการเกาะกุมของเด็กหนุ่มผู้อ่อนวัยกว่าหล่อนเพียงเล็กน้อย วิงวอนละล้าละลัก

“ปล่อยลักขณเถอะคะ คุณมน” เสียงของหล่อนเครือเกือบจะระคนสะอื้น

“อะไร เหนื่อยเรอะ ลักขณ ว้า ยังจ้เขาเรียกเรือล่มเมื่อจอดรู้ไหม วิ่งมาแต่ไหนมาได้...” มนไทร้วยเข้าด้วยความสนิทสนมโดยปราศจากความรังเกียจว่าหล่อนนั้นเป็นเพียงเด็กกำพร้าที่เข้ามาอาศัยรมไม้ชายคาของบิดาของเขาเท่านั้นเอง แต่เขายังไม่ทันจะปล่อยมือหญิงสาวผู้กล่าวคำขอร้องนั้น เสียงอันมีกังวานเฉียบขาดอย่างผู้ทรงอำนาจก็ดังมาจากระเบียบตึก

“ปล่อยมือน้องลักขณาเดี๋ยวนี้ ตามน?”

มนไททำตามคำสั่งนั้นอย่างงงวย เขาปล่อยมือลักขณา พร้อมกับเหลือบสายต้อขึ้นไปบนตึกภายใต้แสงไฟสว่างจ้าจากดวงโคมใหญ่ที่ระเบียบต้อข้างนั้น คุณหญิงมัทธธาต้อยืนเด่นเป็นสง่าอยู่ ท่วงทีกิริยาของท่านปานประหนึ่งนางพญาราชสีห์ที่ถูกสตั้วตำข้าหยาบหยาม สายต้อที่มองลอดแว่นตากรอบทองมายังหญิง

สาวผู้ยื่นหน้าซีดตัวสั่นอยู่ข้าง ๆ บุตรชายของท่านนั้นเต็มไปด้วยความชิงชังรังเกียจ
ดั่งตัวหล่อนเป็นสิ่งปฏิกูล อันจะนำความเปราะเปื้อนมัวหมองมาสู่บุตรชายสุดสวาท
ของท่านฉะฉาน!

๓

ลักษณา แซ่ล้ง บังเกิดความปรารถนาอย่างสุดชีวิตเพื่อจะให้พ้นแผ่นดินตรงนั้นแยกออก เพื่อหล่อนจะได้แทรกหนีไปเสียให้พ้นจากสภาพสตรีชราผู้เป็นบุคคลที่หล่อนหวาดกลัวที่สุดในโลกผู้นี้ ถึงหากลักษณาจะแน่ใจว่า หล่อนเป็นผู้บริสุทธิ์ปราศจากมลทินแม้แต่เพียงน้อยนิด แต่ใครเล่าจะเชื่อความบริสุทธิ์ใจของหล่อน ในเมื่อภาพที่คุณหญิงเพ่งสายตาแลมาประสมนั้น มือของมนไทกุมมือของหล่อนกระชับอยู่ ความกลัวสุดขีดทำให้หญิงสาวต่ำศักดิ์หลบสายตาริยาของท่านผู้เป็นประมุข ก็มหันตลงและตั้งท่าจะเดินเลี่ยงหนีไป แต่แล้วหล่อนก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีเสียงแหวดังมาจากคุณหญิงอีก

“นั่นจะหลบหนีไปไหนล่ะยะ นังตัวดี ขึ้นมานี้ แกมันดัดจริตข้างออเซาะนัก ลับหลังผู้ใหญ่ล่ะก็ให้ระริกกระรี่เป็นกระตี่ได้น้ำ ใฝ่สูงก็เท่านั้น ไม่รู้จักเจียมกะลาหัวเสียมั่ง”

ระหว่างที่ท่านกล่าวคำบริภาษอันยืดยาวนั้น น้ำตาของลักษณาร่วงพรูลงมาเป็นทางตามร่องแก้ม หล่อนเม้มปากกลืนสะอื้นมิให้ปรากฏเป็นเสียงระคายโสตประสาทของท่านผู้ทรงอำนาจ เดินยกกายขึ้นบันไดระเบียงด้านข้างตึกซึ่งมีอยู่สามชั้น แล้วก็เข้าไปนั่งพับเพียบอยู่แทบเท้าท่านแต่โดยดี มนไทเดินตามขึ้นไปด้วยสีหน้าเคร่งเครียดของเขาขณะนั้นดูเป็นผู้ใหญ่เกินตัว ยังมีทันที่ที่เขาจะอำปากแถลงความจริงแต่ประการใด คุณหญิงก็ก้มลงจิกผมลักษณาให้เงยขึ้น และใช้หลังมือขัดผิเยะลงไปที่แก้มอันองไปด้วยน้ำตานันดั่งฉาดใหญ่ แต่ครั้นท่านยกมือขึ้นเพื่อเตรียมจะขัดลงไปยังแก้มอีกข้างหนึ่งของหญิงสาวผู้เคราะห์ร้าย มนไทก็ก้าวพรวดเข้ามาคว้ามือของมารดาไว้เสียทัน

“คุณแม่! โอ้ อะไรกันครับ นี่นะ ลักษณ์ทำผิดอะไร คุณแม่ถึงลงโทษเขารุนแรงแบบนี้?” เสียงทักท้วงของเขาหัวและหัวนด้วยความขัดเคืองใจอย่างยิ่ง

“ทำผิดอะไร ยังจะมีหน้ามาถาม ก็มันยั่ววนให้ทำแก ถึงกับจับมือถือแขนกัน เห็นดำต่ายังแกล้งถามได้ว่า มันทำผิดอะไร” คุณหญิงเสียงเซียวด้วยโทสะ เพราะเข้าใจผิดคิดว่าที่บุตรชายเข้ามาอ้าปากป้องกันลักษณ์ก็ด้วยมีใจเสนอหาในตัวหญิงสาวต่ำศักดิ์ผู้นั้น

“อ้าว ก็ถ้าการที่ผมจับมือลักษณ์เป็นความผิดละก็ คุณแม่ควรจะตบหน้าผมซีครับ ไม่ใช่ไปตบลักษณ์”

“เอ๊ะ ตามน นี่แกหลงมันถึงขนาดนี้แล้วเซียวเรอะ” มารดาของเขาอุทานด้วยความรังทิดใจอย่างยิ่งวด “แกหลงมันถึงกับยอมรับโทษแทนมันเซียวนะ ใฝ่ต่ำอะไรยังงี้ลูกฉัน” ท่านครางพลางเซออยหลังไปยืนพิงลูกกรงระเบียง หอบสะท้านด้วยความโกรธอย่างรุนแรงที่สุด

“ไม่ใช่เรื่องหลงไม่หลงหรอกครับ คุณแม่ ผมนะ ไม่เคยคิดอะไรนอกลู่ นอกทางกับลักษณ์เลยสักนิด ผมเพียงแต่ทนดูการลงโทษแบบอยุติธรรมอย่างนี้ไม่ได้เท่านั้นเอง” มนไทตอบเสียงต่ำๆ เขาก็มลงไปหาลักษณ์พูดอย่างอ่อนโยน “กลับไปเรือนเสียเถอะ ลักษณ์ ขอโทษแทนคุณแม่ด้วยนะ”

ลักษณ์ยังรีรออยู่ ดวงตาริเล็กที่เต็มไปด้วยน้ำตาเหลืออบดูหน้าเด็กหนุ่มอย่างซาบซึ้งในความกรุณาของเขา มนไทจึงพยักหน้าเป็นเชิงเร่งให้ไปเร็วๆ แต่ก่อนจะไป หญิงสาวก็หันไปกราบลงแทบเท้าของคุณหญิงครั้งหนึ่งจึงค่อยลุกขึ้นเดินก้มตัวลงบันไดตึกไป โดยมีสายตาอันเต็มไปด้วยความจงเกลียดจงชังของคุณหญิงแลตามไปจนลับตา ท่านไม่กล้าแสดงอำนาจรุนแรงนักเพราะเกรงใจลูกชายหัวแก้วหัวแหวนประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งขณะนั้นใกล้เวลาที่ท่านเจ้าคุณสามีจะลงมาในห้องอาหารซึ่งเปิดทะเลถึงระเบียงด้านข้างตรงนั้นพอดี ถึงหากคุณหญิงจะแน่ใจว่าท่านเป็นฝ่ายถูกในเรื่องนี้ ท่านก็ไม่แน่ใจนักว่าสามีผู้รักความยุติธรรมเป็นที่ยิ่งของท่านจะรับรองความ ‘ถูก’ ของท่านหรือไม่ แต่ที่จะให้เรื่องสงบไปโดยง่ายก็จะผิดปกตวิสัยของท่านไปจึงประชิดแถมทำยให้เสียหน่อย

“ทำไมแกไม่ประคองแม่ยอดชมองอิมไปสั่งให้ถึงที่ด้วยละยะ มันออกเดิน

โซเซเป็นคนไข่หนังกั้งนั้น”

มนไทแค้นหัวเราะ นัยน์ตาขุ่น

“คุณแม่มาบอกผมก็เมื่อลัทธิเดินจะถึงเรือนของเขาเสียแล้วนี่ครับ ถ้าบอกเสียแต่เมื่อกี้ ผมจะได้ช่วยประคองไป บางทีอาจจะถึงอุ้มไปก็ได้”

“ตามนนะ” คุณหญิงถึงกับต้องถอดแว่นออกมารีดน้ำตาด้วยความแค้นใจ ในวาทะห้าวหาญของบุตรชาย “นี่รักมันมากกว่าแม่แล้วซี ถึงได้พูดอะไร ทำอะไร ไม่นึกถึงใจแม่เลย”

“คุณแม่ครับ ผมเรียนให้ทราบเมื่อกี้แล้วว่า ผมนะไม่เคยคิดอะไรนอกกลุ่ม นอกทางกับลัทธิเลยสักนิด แต่ถ้าหากผมจะเกิดคิดขึ้นมา ผมว่าคงเป็นเพราะคุณแม่นะเองที่เป็นต้นเหตุ” เขาตอบอย่างเดือดดาล

มารดาของเขาเบิกตากว้าง

“เอ๊ะ! นั่นแกพูดอะไรของแก ฮะ ตามน ฉันจะไปเป็นต้นเหตุได้อย่างไร ฉันนะอุตสาห์ก็ตกกันแกทุกทางมันยังไม่วาย...”

“คุณป้าหญิงคะ” วิยะดาซึ่งแอบมายืนเหมยงมอยู่ที่ประตูเป็นเวลานาน โดยที่ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา “เจ้าคุณลุงกำลังเดินเข้าประตูห้องอาหารมาแล้วค่ะ”

คุณหญิงเลิกขยี้เสื้อแพรสีดอกตะแบกขึ้น หยิบผ้าเช็ดหน้าที่เหน็บเอาไว้ขึ้นมาซับน้ำตาที่ซึมออกมาคลออีกครั้งด้วยความปวดร้าวในถ้อยคำของบุตรชายที่รักดังดวงใจ ครั้นแล้วท่านก็ขยับแว่นตาให้เข้าที่ กล่าวตอบด้วยน้ำเสียงที่พยายามข่มให้เป็นปกติที่สุด

“ขอบใจจะ หลาน หนูภาละเข้านั่งโต๊ะแล้วหรือจะ”

“นั่งแล้วค่ะ” เด็กสาวตอบ เหลือบมองผู้ที่เป็นกึ่งเพื่อนกึ่งคู่หมั้นด้วยความหมั่นไส้ที่เห็นเขายังไม่ขยับตัวตามมารดาที่เดินล่องหน้าเข้าประตูไปแล้ว ออดไม่ได้จึงถามขึ้น “ยังไม่เข้าโต๊ะอีกหรือคะ คุณมน เจ้าคุณลุงคอยนะ”

มนไทเดินลึกเข้าประตูไปโดยไม่ได้ตอบว่าอะไร เหตุการณ์อันก่อความสะเทือนใจซึ่งเพิ่งผ่านไปสด ๆ ร้อน ๆ นี้ ทำลายความรู้สึกต้องการอาหารของเขาเสียโดยสิ้นเชิง ดังนั้น เมื่อการรับประทานอาหารผ่านไปครู่หนึ่ง ท่านผู้เป็นประมุข

ของบ้านจึงเริ่มสังเกตถึงความเจ็บอย่างผิดปกติของมนไทและเพื่อนหญิงทั้งสองของเขา

“วันนี้เป็นไงซะ มน หน้าตาไม่สบายเลยนี่” ท่านเจ้าคุณทักขึ้น สายตาอันเต็มไปด้วยความรักมองลอดแว่นจับที่ใบหน้ามีนขาของบุตรชายอย่างอาหาร

เด็กหนุ่มผีนํ้ามน้ำ เสดตอบไปเสียอีกทางหนึ่ง

“ผมกำลังนึกถึงเด็กผู้หญิงข้างบ้านเรา นะครับคุณพ่อ ตัวนิดเดียว แต่ต้องลงเก็บผักบุงในคูให้ยายเอาไปส่งตลาด หนังสือก็ต้องเรียน ผมสงสัยว่ามันจะเอาเวลาที่ไหนทำการบ้านส่งครู”

“เด็กคนไหนกัน แกไปรู้จักมักจี่กับมันได้ยังไง” ท่านเจ้าคุณชัก หยุดมือที่กำลังใช้ช้อนล้อมคลุกข้าวกับแกงเขียวหวานไก่ของโปรดชั่วขณะ แม้ว่าความจริงท่านจะไม่สนใจกับเรื่องที่บุตรชายเล่านัก แต่ท่านก็ปรารถนาที่จะเอาใจเขาด้วยความรัก

มนไทขยับจะเล่าไปตามจริง แต่ก็ต้องชะงักเมื่อปลายนิ้วของวิยะดา ซึ่งนั่งอยู่ข้างเขา ยื่นมาสะกิดที่หัวเข่า เขาจึงกลบเกลื่อนเสียโดยเล่าแต่ส่วนที่จะไม่ก่อความเสียหายให้แก่ใคร

“เด็กคนนั้นชื่อปรีศรี เป็นหลานแม่เทียมบ้านหมาดุนั่นเอง มันมาแหวกรั้วดูต้นโอ๊กของคุณแม่” เมื่อเอ่ยถึงมารดา สายตาของเขาก็มองจับอยู่ที่ใบหน้าของท่าน ดังจะกล่าวว่า ‘ถึงอย่างไร ผมก็ยังรักคุณแม่อยู่’

คุณหญิงจะเข้าใจสายตาของบุตรสุดรักหรือไม่ ไม่มีใครเดาได้ แต่สีหน้าตึงเครียดของท่านอ่อนโยนลงกว่าครึ่งเมื่อมองสบตาเขา

มนไทเล่าต่อไปว่า

“ผมเห็นหน้าตาน่าเอ็นดูดีก็เลยลองคุยกับมันดู มันบอกว่ามันต้องเก็บผักบุงให้ยายไปส่งตลาด ตัวมอมอยู่ในโคลนในตมทั้งวันเลยครับ น่าสงสารจัง”

“คุณมณยังให้ตั้งค้มนั้นไปตั้งยี่สิบเนาะคะ เจ้าคุณลุง” วิภาวรรณเสริมด้วยเสียงคล้ายจะพ้ออง ทำเอาพี่สาวตาเขียวหันมาจ้องหน้าเพื่อนหนุ่มอย่างลึมตัว

“ตาย! คุณมณให้ตั้งคือเด็กคนนั้นยี่สิบเขียว”

“หนูวิ” เสียงคุณป้าหญิงเรียกเป็นเชิงปราม “พูดไม่เพราะแล้วจะเรียกเด็ก

คนนั้นก็เด็กคนนั้นซีจ๊ะ ทำไมจะต้องขึ้นไต่ขึ้นอี”

“ขอประทานโทษค่ะ คุณป้าหญิง วิผลออกไป” เด็กสาวกราบลงกับโต๊ะ หันปลายมือไปทางผู้ที่ตนพูดด้วย กิริยาของหล่อนน่ารักจนเกินกว่าที่ใครจะนึกตำหนิหล่อนได้นาน “วิเกลียดเด็กคนนั้นจังค่ะ กุ๊ยกุ๊ย พูดจาฟังไม่ได้เลยคะ แต่คุณมนกลับชอบคุยกับมัน”

“ตามนนะ เขาชอบโปรดสัตว์ผู้ยาก ดูจะเที่ยวสงสารเขาไปเสียหมด” คุณหญิงเสริมด้วยสำนวนและเสียงที่ฟังเข้าใจยากกว่าจะเป็นคำชมหรือประชด “นี่ถ้าป้าไม่รั้งๆ ไว้บ้างละ บ้านนี้ก็คงเต็มไปด้วยเด็กขอทานไม่มีที่อยู่ทีกินนับสิบๆ แล้ว”

มนไทเงียบ มิได้ต่อล้อต่อเถียงกับมารดาอีก เพราะคิดว่าบางทีการที่ปล่อยให้ท่านกล่าวตำหนิตีเดียเขาได้บ้างนั้นจะช่วยบรรเทาความแค้นเคืองในใจของท่านลงได้ไม่น้อย

‘ตำเราเถอะ ตำได้ตำไป เราไม่มีวันโกรธตอบ เพราะท่านเป็นพระของเรา แต่ขออย่างเดียวย่าให้คนอื่นต้องเดือดร้อนเท่านั้น เกลียดเหลือเกินไอ้ความอยุติธรรมนี้ หนดูไม่ได้จริงๆ’ เขารำพึงในใจ การรับประทานอาหารค่อยเริ่มอกรสขึ้นในตอนนั้น

“ปู่จ่าร้อยจั่งครับ คุณแม่ หอมพริกไทย ดีกว่าที่กินตามไฮเติ้ลเยอะ” เขาเอ่ยชมขึ้นหลังจากที่รับประทานปู่จ่าไปแล้วสองคำติดๆ กัน

“จะมารายงานฉันได้หรือจ๊ะ ฉันไม่ได้เป็นคนทำ” คุณหญิงตอบกระแทกเสียงเล็กน้อย เพราะคำชมของบุตรชายกลับไป ‘จู้จู้’ เข้าอีกโดยไม่รู้ตัว ท่านกล่าวต่อไป “ต้องไปรายงานแม่ละม่อมซีจ๊ะ นั่นนะเขาเป็นต้นเครื่องเอก ไม่งั้นผิวเงินเขาจะหลงระอะ”

ท่านเจ้าคุณกระแอมเบาๆ แล้วเปลี่ยนบรรยากาศเสียได้ทันท่วงที

“ไ้ หลานสาว อีกสองเดือนตามนเขาก็จะไปนอกแล้ว ออกมาได้ของฝากอะไรบ้างละ”

“วิอยากได้สายสร้อยสวยๆ เยอะๆ ค่ะ แต่คุณมนบอกจะซื้อให้วิครึ่งสายเท่านั้นเอง” วิยะดาจิบปากฟ่อง พลังตวัดสายตาค้อน ‘คุณมน’ วงใหญ่

“ภาขอกระเป๋างพาลีทค่ะ เพื่อนๆ ของภาที่มีคุณพ่อคุณแม่อยู่เมื่องนอก มี

กระปริงพลีทสวย ๆ วู้ย ภายภาคได้บ้าง บอกให้คุณมนซื้อมาฝาก คุณมนก็บอกจะซื้อให้ครึ่งตัวเท่านั้น” วิศววรรณรายงานบ้าง แต่มิได้ค้อนเด็กหนุ่มผู้ถูกกล่าวถึง เพราะหล่อนก็ยังเด็กเกินกว่าจะรู้จักแสดงจริตทำนองนั้นเช่นพี่สาว

ท่านสุภาพบุรุษชราหัวเราะดัง ตำหนิบุตรชายว่า

“ไอ้แกมันชอบยั่วคนเสียจริง มันสนุกยังงั้นไอ้การยั่วให้เขาโกรธนะ”

“ผมขอบคุณครับ” มนไทตอบยิ้ม ๆ “คนโกรธมักจะทำอะไรซ้ำ ๆ ให้เราหัวเราะได้เสมอ ยิ่งแม่สองสาวนี้ด้วยแล้ว เวลาโกรธละก็งอนปอง ๆ ไปเลยเชียวนะครับ”

การรับประทานอาหารควาลิ้นสุดลง หญิงรับใช้ยกถาดเข้ามาเก็บสำหรับ ท่านเจ้าคุณนั่งเลออยู่ดีใจหนึ่งจึงถามเสียงค่อนข้างเบา

“ในลำรับที่ยกไปเรือนแม่ฉนวน มีปูจ๋าหรือปลา พิม นุชมันชอบนัก”

“มีเจ้าคะ คุณเจียรสั่งให้ใส่ไปสองกระตองสำหรับคุณฉนวนกับคุณนุช ส่วนคุณละม่อมเองเธอบ่นเบื่อเพราะเป็นคนทำ คุณเจียรเลยให้ใส่หลนปลาร้าทรงเครื่องไปแทน” นางสาวพิมตอบยืดยาวด้วยรู้ใจเจ้านายของตนดี

คุณหญิงชายตามองสามี แลเห็นท่านพยกหน้ารับรายงานนั้นด้วยสีหน้าโล่งใจก็ให้หนักหมั้นใส่ที่ท่านช่างเป็นห่วงเป็นใยบุตรที่ถือกำเนิดกับนางฉนวน อนุภริยาคนหลังสุดของท่านนัก ไซ้แต่เท่านั้น ความเอื้ออาทรที่ท่านมีต่อนางละม่อมญาติหญิงผู้อาวุโสของท่านก็ยิ่งเป็นที่ประจักษ์แก่บรรดาคนรับใช้ในบ้าน กระทั่งนางสาวพิมสามารถตอบให้ต้องจุดประสงค์ของท่านได้โดยมิต้องออกปากถามถึง แต่การที่จะสำแดงออกซึ่งความหมั้นใสในตัวสามีอย่างโจ่งแจ้งต่อหน้าบุตรชายและเพื่อน ๆ ของเขานั้นหาใช่สิ่งพึงกระทำไม่ ทว่าการที่จะเก็บความซุนซ่อนไว้ในใจก็มีไซ้ปกติวิสัยของคุณหญิง ดังนั้น ท่านจึงเสไปเสียดสีสาวใช้ผู้เคราะห์ร้ายแทน

“เจ้าคุณท่านถามแต่บางลำพู่ แต่แกตอบไกลไปถึงพายุรดเทียวนะนางพิมทำไมไม่จระไนเสียให้ครบทุกสำรับล่ะยะ”

นางสาวพิมหัวเราะเหยง ๆ ท่านเจ้าคุณเองมีสีหน้าขริมลงเล็กน้อย เพียงเล็กน้อยเท่านั้นจริงๆ ไม่มีใครสังเกตเห็น นอกจากคุณหญิง! ท่านชี้แจงด้วยเสียงราบเรียบกว่าธรรมดา

“ที่ถามถึงสำหรับแม่แฉ้วว ก็เพราะห้วงเจ้านุชามันยังเด็กนัก กำลังกินกำลังนอน ก็เมตตาดอยากให้มันได้กินของชอบ ส่วนทางบ้านแม่ละม่อม เขาก็ไม่กินเนื้อวัวกัน มันแปลกกว่าคนอื่นเขา ฉันทถึงเป็นห้วง ส่วนสำหรับอื่น ๆ นะไม่จำเป็นต้องรายงาน อะไรๆ เขาก็กินกันได้ ลูกๆ มันก็โตๆ ด้วยกันทั้งนั้นแล้ว ไม่ควรจะต้องเลือกกับข้าว”

คุณหญิงเจียบกริบไป เพราะเมื่อใดท่านเจ้าคุณสามีพูดติดต่อกันยาวเกินกว่าสามสี่ประโยคยอมแสดงว่าท่านกำลังมีอาการไม่ดี และโดยเฉพาะในขณะนี้คุณหญิงทราบดีว่า วาจาอันปราศจากมุกตาดิจิตของท่านเองเป็นสาเหตุแห่งความไม่ปกติของอาการท่านสามี คุณหญิงจึงร้อนใจหนักหนาที่จะแก้ตัวโดยเอ่ยขึ้นกับนางสาวใช้อีกคนหนึ่ง ซึ่งยกของหวานเข้ามาเทียบ

“มีแต่รุ่นหลังขยาอย่างเตียววีนนี้ เด็กๆ มันจะชอบกินเระะ นีวันแกไปเอาลูกพรุนเชื่อมในตู้เย็นใส่จานไปที่ที่เรือนแม่แฉ้ววหน่อยเถอะ... ตานุชชอบนักละ ลูกพรุนเชื่อม วันนั้นเห็นเคี้ยวตุ้ยๆ อยู่กับตามน” ตอนท้ายท่านหันมารายงานสามีอย่างอ่อนหวาน

ท่านเจ้าคุณยิ้มด้วยอดนึกขันกรรยามิได้ มนไทเองก็กลืนยิ้มแทบไม่อยู่ เมื่อเหลือบมองหน้าท่านบิดา อาการดีสนุกทำให้เขาพ้อขึ้นเป็นเชิงริษยาน้องชาย

“ว่า คุณแม่ให้แต่รุ่นชคนเดียวเท่านั้น ฝนตกไม่ทั่วฟ้านี้ครับ ผมนึกน้อยใจแล้วละ เพราะผมก็ชอบลูกพรุนเชื่อมมากกว่า รุ่นหลังขยาลำหรับคนแก่ไม่มีฟันนี้ตั้งเยอะ”

“แต่แกโตแล้วจ้ะ ตามนไม่ได้ยินคุณพ่อพูดเมื่อก็เระะ ท่านว่าลูกๆ ที่โตแล้วไม่ควรจะเลือกกับข้าว ถึงชนมก็เหมือนกัน... ไซ้ใหม่คะท่าน?” มารดาของเขาปรามซ้ำยังหันไปขอคำสนับสนุนจากสามีในตอนท้ายอีกด้วย

“แต่ภากียังเด็กนี่คะ ภาอายุน้อยกว่านูชตั้งหลายเดือน” วิภาวรรณอุทธรณ์ขึ้นมาบ้าง “ภากีไม่ชอบรุ่นหลังขยาเท่าลูกพรุนเชื่อม”

วิยะดาใช้ปลายเท้าเตะเท้าน้องสาวที่นั่งอยู่ตรงข้ามโต๊ะ แล้วขมิงตาดูซ้ำ

“เตียวเถอะ กลับบ้านเขาจะไปฟ้องคุณแม่ว่ายุ่งนัก ทีหลังคุณแม่จะไต่ไม่ปล่อยให้มากวนคุณป้าหญิงอีก”